

رئیس سازمان صداوسیما در پشت‌صحنه سه سریال مختلف در شهرک سینمایی تلویزیونی ایران حاضر شد و از توجه ویژه به ساخت سریال‌های تاریخی در رسانه ملی سخن گفت. به گزارش «جوان» از روابط عمومی رسانه ملی، پیمان جبلی، رئیس رسانه ملی به همراه جمعی از مدیران از پشت صحنه سه مجموعه تلویزیونی بازدید کرد.

وی ابتدا به پشت صحنه سریال «نون‌خ» رفت و پس از بازدید و گپ‌وگفت با عوامل این مجموعه، به شهرک سینمایی تلویزیونی ایران رفت و ضمن بازدید از پشت صحنه دو سریال «مهیبار عیار» و «حضرت موسی(ع)» در محوطه لوکیشن عظیم سریال «سلمان فارسی» نیز حاضر شد و در جریان آخرین وضعیت ساخت و توسعه آن قرار گرفت.

وی در حاشیه این بازدید با بیان اینکه به مجموعه‌های نمایشی با مضمون تاریخی طی سال‌های اخیر کمتر توجه شده بود، گفت: اکنون کارهای تاریخی در نوبت تولید قرار می‌گیرند و بر خلاف سال‌های گذشته، تورم کارهای تاریخی را شاهد هستیم که برای مخاطبان از جدایی خاصی برخوردار هستند.

جبلی تأکید کرد: کارهای دیگری در کنار دو کار الف ویژه «سلمان فارسی» و «حضرت موسی(ع)» داریم که در مراحل مختلفی از نگارش فیلمنامه تا پیش‌تولید و تولید قرار دارند.

رئیس رسانه ملی با اشاره به شرایط سخت و پیچیده تولید فصل پنجم سریال «نون‌خ» و جذابیت‌های بصری ویژه آن گفت: یکی از نکات در خور توجه این مجموعه نمایشی، قرارگرفتن قوم کرد در جایگاه محور وحدت اقوام ایرانی است که رابطه میان اقوام، پاره‌فرهنگ‌ها و آداب و رسوم اقوام ایرانی با محوریت قوم کرد را برجسته می‌کند. این‌ا امتیازات بزرگ «نون‌خ» است و در همین راستا، در گفت‌وگو با آقای آقاجانی مطرح شد که با توجه به برخورداری کشور عزیزمان ایران از اقوام متنوع و متعدد، در فصل‌های بعدی سریال هم این تنیدگی بین اقوام در

آنچه در این مجموعه نمایشی روایت می‌شود، آن را به یک مجموعه تاریخی خاص تبدیل کرده است و به همین دلیل با پیچیدگی‌های فراوانی برای آماده‌سازی دکور، لباس و سایر ملزوماتی که می‌تواند این دوره تاریخی را روایت کند، همراه بوده است.

جبلی ادامه داد: امیدواریم مخاطبان از تماشای فصل جدید سریال که در شرایط اقلیمی متنوعی تصویربرداری شده است و داستان خوبی دارد، لذت ببرند. «نون‌خ» ضمن برخورداری از جذابیت‌های طنز و کمدی، روایت لطیف و زیبایی برخی مسائل اجتماعی را نیز در دل خود دارد که از محاسن آن است.

سعید آقاجانی، کارگردان و بازیگر سریال «نون‌خ» نیز مطرح کرد: این فصل از سریال اولین کار جاده‌ای است که لوکیشن ثابت ندارد. لوکیشن اصلی ما یک مینی‌بوس است که با آن از کردستان به سمت جنوب

فرهنگی

سرویس فرهنگی ۰۶۰۸۸۵۲۳

پیمان جبلی پس از بازدید از پشت صحنه چند سریال عنوان کرد

درهم تنیدگی اقوام ایرانی در فصل پنجم «نون‌خ»

برنامه‌ریزی‌ها لحاظ شود.

کاهش حرکت می‌کنیم و وقتی برمی‌گردیم هم کار در دل کوه فیلمبرداری می‌شود. کارگردان سریال «نون‌خ» درباره نگاه رئیس رسانه ملی مبنی بر ادامه یافتن سریال با تولید فصل‌های بعدی بیان کرد: دوست داریم ادامه دهیم و به استان‌های دیگر برویم تا هم خودمان با فرهنگ اقوام دیگر آشنا شویم و هم جلوه‌های متنوع آن را به مردم بشناسانیم. امیدوارم این اتفاق ادامه یابد. مهدی فرجی، تهیه‌کننده سریال «نون‌خ» نیز محاسبه تعداد لوکیشن‌های فصل پنجم سریال را به لحاظ تعدد و تنوع آن، در مقایسه با فصل‌های قبل، بسیار دشوار

دانست و گفت: دلیل آن این است که قصه در جاده می‌گذرد و دائم در سفر و در حال عبور از شهرهای مختلف هستیم.

■ **پیشرفت ۹۰درصدی «نون‌خ»**

وی ادامه داد: روند کار بسیار دشوار و در نوع خودش در تلویزیون کم‌ظنیر بوده است. همچنین از محتوا و مضامین بسیار خوبی برخوردار است و ان‌شاه‌الله مردم از تماشای آن لذت خواهند برد. فرجی از پیشرفت ۹۰درصدی فیلمبرداری «نون‌خ» خبر داد و افزود: در فصل جدید به کرمان و سیستان‌بلوچستان رفتیم و در ادامه دوباره به روستای اهالی کردستان بازگشتیم. بازیگران جدیدی از اهالی سیستان و چابهار به کار پیوستند و از ظرفیت‌های هنری بازیگران توانای منطقه در این فصل استفاده کردیم.

رئیس رسانه ملی که در ادامه به پشت صحنه سریال «مهیبار عیار» رفت، درباره این مجموعه گفت: «مهیبار عیار» اگرچه ذیل مجموعه‌های تاریخی قرار می‌گیرد، اما مفاهیم ظرفیتی در داستان‌ها و خرده‌داستان‌هایش جانمایی شده و علاوه بر اینکه به یک دوره تاریخی کمتر پرداخته‌شده، یعنی صفویه می‌پردازد، به ظرافت‌های رفتاری فرهنگ ایران، چون جوانمردی و احترام به جایگاه مادر توجه ویژه دارد.

جبلی افزود: مقطع تاریخی سریال که پیش از این در تلویزیون کمتر به آن پرداخته شده بود و آنچه در این مجموعه نمایشی روایت می‌شود، آن را به یک مجموعه تاریخی خاص تبدیل کرده است و به همین دلیل با پیچیدگی‌های فراوانی برای آماده‌سازی دکور، لباس و سایر ملزوماتی که می‌تواند این دوره تاریخی را روایت کند، همراه بوده است.

وی با بیان اینکه به رغم زمانبر بودن کارهای تاریخی، مراحل پیش‌تولید و تولید مجموعه «مهیبار عیار» با زحمات عوامل تولید بدون حتی یک روز وقفه طی شده است. ابراز امیدواری کرد این سریال که در ماه‌های آینده بخش خواهد شد، مورد اقبال مخاطبان قرار گیرد.

«صبحانه با زرافه‌ها» یک خطابه قلبی با طعم اگزستانسیالیستی

جهت داستانتگویی و فضاسازی قصه باشد، در راستای سرگرم کردن و بهتر بگویم شیره مالیدن سر مخاطب است.

سروشکل شیک و آدم‌های به ظاهر جذاب و باحال فیلم شاید تنها امتیاز فیلم باشد، اما با مرور چندباره داستان و رویدادها به خوبی دست فیلمساز برای تماشاگر رو می‌شود. حضور «هوتن شکبیا»، «بیزن بنفشه‌خواه»، «پژمان جمشیدی»، «هادی حجازی‌فر» و «بهرام رادان» چقدر مبتنی با ساختار فیلمنامه و ارتباط این افراد با نقش‌ها و چه اندازه حاصل رفاقت صحت یا به قول معروف رفیق‌بازی بوده است؛ کاراکترهایی که فقط می‌خواهند باحال باشند و کار کرد در امانتیک و سمپاتیکی برای ماندگاری در ذهن تماشاگر ندارند. «صبحانه با زرافه‌ها» فیلمی درباره خود سروش صحت است؛ سرخوش، باحال، کتابخوان، فلسفی، شیک و جذاب اما مشکل این است که این مضامین و مفاهیم تبدیل به سینما شده و به قاب‌ها و فضاهای جذابی که حاصل فیلمبرداری و فضای فانتزی کار بوده، محدود شده است.

بحث تقلید، گر تهر‌پرداری، اقتباس و الهام از دیگر و چوه مهم فیلم صحت است. فیلم چه در قاب‌بندی و فیلمنامه و چه در میزاسن و موقعیت‌ها به شدت یادآور برخی فیلمسازان معاصر سینمای جهان از «وس اندرسون» و «پنتربرگ» تا «هنگ او» از «تاد جلیبس» است تا پازل تصنعی‌بودن و جلوه‌گرایی فیلم درم سروش صحت با کیسی‌کاری ناشیانه از برخی آثار شاخص سینمای جهان تکمیل شود. سروش صحت خیلی علاقه‌مند بوده که فیلم خودش را که حاصل همزیستی شخصی و جهان ذهنی و فلسفی‌اش بوده است، بسازد اما دریغ و صددریغ که فیلم در ورطه تصنعی، فریبندگی، مضمون‌نمایی و خودشیفتگی افتاده و به ظاهری بی‌بدن و کلابدی بی‌روح بدل شده است.

دکتری را بازی کند که خودش مبتلا به مصرف مواد مخدر است اما حتی تپ‌این کاراکتر هم به بار ننشسته است. باید توجه داشت که کمترین پرداختی هم در راستای دکتر بودن او در فیلمنامه صورت گرفته است و تنها به یک معاینه ساده چشم و تجویز تلفنی وضعیت خونی بیمار بسنده کرده است تا همین کاراکتر وضعیت اسفبار فیلم صحت را نمایندگی کند؛ از جمله مهم‌ترین آنهاست.

بسیاری از رخدادها، دلگدی‌ها و دیالوگ‌های کاراکترها قابل حذف یا ادامه‌دادن تا یک سریال ۹۰شبی است. حرکت مدام سروش صحت از سریال‌سازی به فیلم‌سازی باعث شده است تمایز بین این دو از نظرش غافل شود. این حجم از دوردور کاراکترها با چه منطقی صورت می‌گیرد، یا انداختن یک بهانه ساده و تصادفی برای پیشبرد این حجم طولانی از رفت‌وآمدها کافی است یا فیلمساز باید تمهیدات بهتری برای این اتفاقات در نظر می‌گرفت. تصادفی‌بودن اتفاقات در فیلمنامه‌های «الفرد هیچکاک» نیز به وفور مشاهده می‌شود اما تصادفی‌بودن رویدادها هم اندازه دارد و نیاز به تسلطی است که هنوز سروش صحت به آن درجه توانایی نرسیده است و این اتفاقات بیش از آنکه در

■ **محمد تقی‌زاده**

«صبحانه با زرافه‌ها» به عنوان دومین فیلم سینمایی سروش صحت دوریکرد متفاوت در مواجهه با مخاطب به وجود می‌آورد که سبب می‌شود فیلم در عین تروتمیزی و جذابیت، واجد اشکالات و ایراداتی باشد که می‌تواند در نگاه از چشم مخاطب مغفول بماند.

این فیلم سر و شکل شیک و خوش‌آب و رنگی دارد و سعی می‌کند در عین داستانتگویی و شخصیت‌محوری، شیرین و دلنشین باشد و با جذابیت‌های گفتاری و اجراهای بانمک بازیگران کلیشه شده در طنز، فضایی سرخوشانه همراه با مفاهیم هستی‌نگارانه را پیش روی تماشاگر بگذارد.

مشکل فیلم از همین مضمون‌گرایی‌اش آغاز می‌شود؛ اینکه سعی دارد در عین سرخوشی و فانتزی‌بودن خالی از پیام و فلسفه نباشد و همین جاست که سروش صحت در مقام نویسنده و کارگردان مفاهیم اگزستانسیالیستی و فلسفه ناتوریستی خود را به خورد تماشاگر می‌دهد، از این رو فیلم به خطابه‌ای با مزه می‌ماند که ناگهان فضای موعظه‌گری و رئالیستی پیدا می‌کند. مشکل صبحانه با زرافه‌ها همین عجین‌نشدن این مضامین با فیلم است. برای نمونه شخصیت دکتر با بازی «هادی حجازی‌فر» در نهایت نشنگی و چورت‌پورت‌گویی به یک باره از آرز تراژیک‌ی سرزبان می‌کند و قرار است این گونه تماشاگر را تحت تأثیر قرار دهد.

سروش صحت در صبحانه با زرافه‌ها خواسته است یک فیلم فانتزی معناگر بسازد؛ اما توانایی ساخت چنین اثر ظریفی را ندارد، از همین رو است که لحظات فلسفی و هستی‌نگارانه فیلم، ماندگار و باورپذیر نمی‌شود و چسوه مربوط می‌شود و مضمون گرابودن فیلم به شدت خودنمایی می‌کند. بخش فانتزی و کمدی فیلم نیز خالی از ایراد نیست، از شوخی‌های جنسی فراوان و دور

تئاتر

داور بخش خیابانی جشنواره کودک و نوجوان:

اولویت‌بخشی به نمایش‌های ایرانی شاخصه ارزشمند جشنواره است

داور بخش خیابانی بیست‌وهشتمین جشنواره بین‌المللی تئاتر کودک و نوجوان در اردکان، پرداختن به نمایش‌های ایرانی در این دوره از جشنواره را مزیت و فرصت مناسبی برای آشنایی کودکان و نوجوانان با این گونه نمایشی دانست. مهدی حاجیان، بازیگر و کارگردان تئاتر که این روزها به عنوان داور بخش خیابانی بیست‌وهشتمین جشنواره بین‌المللی تئاتر کودک و نوجوان در شهر اردکان یزد حضور دارد، با اشاره به رویکرد جشنواره در اولویت‌بخشی و تأکید بر شاخصه‌های نمایش ایرانی گفت: پرداختن به نمایش‌های ایرانی مزیت و فرصت قابل توجهی برای آشنایی کودکان و نوجوانان با این گونه نمایشی است که خوشبختانه در این دوره از جشنواره مورد توجه قرار گرفته است.

او ادامه داد: نمایش‌هایی آیینی در حوزه نقالی و خیمه‌شهبازی ویژگی‌ها و قابلیت‌های خود را در این دوره از جشنواره به نمایش گذاشته است که قطعا در شناخت بچه‌ها از این گونه نمایشی بی‌تأثیر نیست و بستر مناسبی برای ورود به این حوزه را برای کودکان، نوجوانان و دیگر مخاطبان فراهم می‌کند.

این هنرمند بیان کرد: قطعا در بخش داور ی توجه به شاخصه‌های عمومی که اولویت‌های فراخوان جشنواره بوده است، در اولویت قرار دارند. همچنین تناسب موضوعی و تناسب سنی با مخاطب هدف از دیگر مواردی است که در

داوری آثار در هر بخشی بی‌تأثیر نخواهد بود.

حاجیان ادامه داد: توجه به تکنیک‌های تئاتر نیز به عنوان بخشی عمومی است که در داور ی آثار لحاظ می‌شود.

او در پاسخ به چگونگی حال و هوای جشنواره گفت: وقتی یک رویداد هنری آن‌هم در گستره بین‌المللی در شهرستانی که نسبت به مرکز استان، ظرفیت، جمعیت و امکانات محدودتری دارد، بر گزار می‌شود، قطعاً با چالش‌هایی مواجه خواهد بود، اما خوشبختانه تمامی مدیران و هنرمندان استان یزد و شهرستان اردکان و همچنین ستاد جشنواره نهایت تلاش‌شان را برای برگزاری هر چه بهتر و موفق‌تر این رویداد می‌کنند.

این هنرمند با اشاره به استقبال مخاطبان نیز بیان کرد: خوشبختانه شاهد استقبال خوبی نسبت به نمایش‌های هر گروه سنی در بخش خیابانی بوده‌ایم. کودکان و نوجوانان واکنش‌های خوبی دارند. مخاطبان ما در شهر اردکان-نسبت به سایر شهرهایی که همواره میزبان اجراهای مستمر تئاتر هستند- بارخدادهای نمایشی کمتر مواجه بوده‌اند، با این حال انرژی خوبی از آنها می‌گیریم و امیدوارم این رخداد ادامه پیدا کند.

مهدی حاجیان در پایان گفت:امیدواریم ارتباط هنر نمایش با مخاطبانش به ویژه مخاطبان کودک و نوجوان استمرار پیدا کند و این گروه‌های سنی بتوانند به اهداف والای هنر نمایش و اهدافی که جشنواره بین‌المللی تئاتر

کودک و نوجوان دارد، دست پیدا کنند.

یادداشت

تنوع ژانر را در نظر گرفته‌ایم

■ **محمد خزاعی / رئیس سازمان سینمایی کشور**

در گذشته سینمای ما به سمتی رفته بود که چند فیلم اجتماعی و چند فیلم دفاع مقدسی ساخته می‌شد و تمام، اما حالا سیاستگذار حوزه فرهنگ و سینما می‌گوید ما سلاقی مختلفی داریم و تمام سینمای ایران در سینمای اجتماعی خلاصه نمی‌شود.

سینمای اجتماعی کاملاً فعال است و کارگردانان با سوز‌های اجتماعی در حال تولید فیلم هستند و هیچ چیز خاصی دیده نمی‌شود. فقط یکسری دوستان در رسانه‌ها اعلام می‌کنند سینمای اجتماعی ضعیف شده در حالی که اصلاً چنین اتفاقی نیفتاده است.

قبلاً سینمای ایران دو یا سه ژانر داشت اما من معتقد به سینمای تک‌ژانر نیستم و می‌گویم همه ژانرها باید احیا شوند. تمام ژانرهای سینمایی برای من حائز اهمیت است و امروز به فیلمسازان سراغ تمام ژانرها رفته‌اند. ما از سال اول سیاستگذاری کردیم و گفتیم باید به ژانرهای متعددی توجه شود.

آن‌ها بهینید فیلمسازان در تمام ژانرها در حال فیلم ساختن هستند. البته سینمای اجتماعی تعاریف مختلفی دارد و باید به آن توجه کرد، یعنی فیلم دفاع مقدسی مثل «شیار ۱۴۳» فیلم‌اجتماعی نیست؟

اگر دوستان می‌گویند فیلم اجتماعی خاصی مدنظرشان است، یک بحث دیگری دارد، ولسی وقتی می‌گویند فیلم اجتماعی ساخته نمی‌شود، اول باید فیلم اجتماعی را تعریف کنند.

در سینمای خانواده هم همین تعاریف گوناگون وجود دارد. وقتی ما در «موقعیت مهدی» در بهترین شکل خانواده را می‌بینیم، یعنی این فیلم خانوادگی هم است یا «هی بدن» فیلمی درباره خانواده است و خانواده‌ها باید این فیلم را ببینند و با دغدغه‌های نسل جدید در حوزه تکنولوژی و سایر مسائل آشنا شوند و پیامدهای یک رفتار اشتباه در خانواده را در ک کنند. یکی از موفقیت‌های این دوره سازمان سینمایی همین سیاستگذاری در حوزه ژانرهاست و امروز نتایجش را می‌بینیم.

اگر می‌خواهیم تعریف کنیم، فیلم‌های اجتماعی که در این سال‌ها ساخته می‌شد کجاست، اول باید شرایط سال ۱۴۰۱ را در نظر بگیریم.

خیلی از فیلمسازان اجتماعی خودشان به خاطر اغتشاشات حاضر به تولید فیلم نبودند. طبیعتاً بر همین اساس نمی‌توانستند تصمیم‌گیری جامع و کاملی داشته باشند، اما در سال جاری آمده‌اند و در حال تولید فیلم هستند. حالا آن یک فیلمساز اجتماعی بیاید و فیلم کودک بسازد، ما مقصر هستیم یا اگر یک فیلمساز اجتماعی دوست دارد فیلم ورزشی بسازد، این به معنای ساخته‌شدن فیلم اجتماعی نیست.

اجتماع یک معنای فراگیر دارد که اول باید به این مقوله دقت کرد. ما با فیلم‌های سیانما و نامیدکننده به‌طور جدی برخورد کرده‌ایم، بعد مگر دولت مقصر نیست یا این فیلم‌ها باید کاهش پیدا کند. کاری که ما کردیم سالم‌سازی در سینما بود. یکسری دوستان واژه‌هایی را به کار می‌برند که چون تفسیر نمی‌شود، در فضای رسانه می‌چرخد مثلاً می‌گویند خیلی از سینماگران بیگانه هستند. ما که اشتغال ایجاد کرده‌ایم تولید فیلم‌های فارابی از پنج فیلم به ۱۷ فیلم رسیده است.

وقتی اشتغال ایجاد می‌شود، می‌گویند دولت چرا دخالت می‌کند. اشتغال که ایجاد نمی‌کند، می‌گویند چرا همه ما بیگانه‌ایم، بعد مگر دولت مقصر نیست یا این سینماگران است؟ الان هر کسی که بیاید و پروانه ساخت بگیرد، ما در خدمتش هستیم. ما در حوزه سیاستگذاری محدودیتی ایجاد نکرده‌ایم که بگوییم فقط ۱۰۰ فیلم در سال ساخته شود. اگر می‌گوییم حمایت‌شده‌ایم، این تسریم حمایت‌کنیم و بعد بگویند چرا آنقدر دولت حمایت می‌کند. تلافی گفتار و گفتمان در حوزه سینما وجود دارد، بدون اینکه تحلیلی صورت گیرد. همین امسال یک فیلم اجتماعی خوب مثل «بی‌بدن» داشتیم، فیلم‌هایی را که پیرامون مسائل اجتماعی خودشان ساخته شده‌اند، در جشنواره داشتیم.

اگر جنس خاصی از سینما مدنظرشان است، باید دقیقاً به آن اشاره کنند. مثلاً می‌گویند چرا مثل فلان کارگردان فیلم نداریم، من می‌گویم در سال بعد و با آرامش خاطری که در بین سینماگران ایجاد شده است، همه در حال آمدن هستند.

خیلی از فیلمسازان در سال‌های گذشته می‌گفتند سینما با تنفس سینمای زنده است و امروز که اشتیاق و امید و آشتی مخاطب اتفاق افتاده چیز دیگری می‌گویند. ما اول باید شکر گزار این شرایط باشیم بعد برای آینده بهتر سینمای ایران برنامه‌ریزی کنیم. این هم فقط در یک صورت اتفاق می‌افتد، در صورتی که با همدیگر گفت‌وگو و بهترین راهکارها را پیدا کنیم. در سازمان سینمایی به‌رو می‌بازد است و هر کسی که بخواهد فیلم بسازد در خدمتش هستیم.

توجه به کانون خانواده و سالم‌سازی مضامین فیلم‌ها برای‌مان اهمیت دارد و شوخی‌های اروتیک و مواد مخدر که در سینمای ایران زیاد بود، به حادقل رسیده و مسیری که ما با تمام سختی‌هایش و فشارها طی کردیم، امیدواریم به جایی برسد که هر ایرانی با هر نگرشی بتواند با خانواده‌اش راحت فیلم ببیند.